

Derrida en Searle: Een debat of een schijndebat?

Marjolein Biemans
ANR: 440136
01-12-2015
Bachelorscriptie
Begeleider: F. Buekens
Tweede Lezer: F. Van Peperstraten
Woorden: 12.074

Inhoudsopgave

Inleiding.....	3
1. Derrida	5
1.1 Writing and telecommunication.....	5
1.2 Parasites, Iter, of Writing: That it perhaps does not exist	7
1.3 Signatures	10
1.4 Conclusie van Derrida:	11
2. Kritiek van Searle en de verdediging van Derrida	12
2.1 Writing, permanence and iterability.....	12
2.2 Derrida's Austin	15
3. Het debat tussen Derrida en Searle.....	20
3.1 Een schijndebat	20
3.2 Een goede discussie.....	24
3.3 Analyse van het debat	26
Conclusie	30
Bibliografie	33

Inleiding

In de jaren '70 was er een debat in de taalfilosofie tussen Derrida en Searle. Derrida had een tekst geschreven over communicatie en had daarbij ook kritiek geleverd op de theorie van Austin die volgens hem niet goed liep en te dogmatisch was. Austin zou te veel te snel uitgesloten hebben in zijn theorie, waardoor volgens Derrida de 'gewone' taal zoals Austin hem zag, geen taal meer was. Derrida geloofde juist dat al die uitsluitingen die Austin maakte, juist hele belangrijke onderdelen waren van de taal zelf (Derrida, Signature event context, 1977).

Searle reageert hier een aantal jaren later op en komt met een tekst die voornamelijk bestaat uit kritiek op Derrida en dan met name over de interpretatie van Derrida van Austin. Derrida zou Austin niet goed begrepen hebben en hij zou een heleboel begrippen door elkaar gehaald hebben. Derrida's interpretatie van Austin zou zelfs zo slecht zijn, dat er volgens Searle niet eens een confrontatie is geweest tussen de twee filosofen (Searle, 1977).

Derrida reageert hier dan op met een hele uitgebreide tekst: 'Limited Inc. a b c...', ik zal voornamelijk het tweede deel van de tekst gebruiken, aangezien dat een directe verdediging van Derrida is. Derrida geeft aan dat Searle hem juist niet begrepen heeft. Het lijkt alsof Searle de tekst van Derrida slechts overgekeken heeft, hij lijkt alle argumenten van Derrida om te draaien om er zo tegenin te gaan (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Searle reageert hier niet meer op, maar de strijd tussen deze twee filosofen is nog steeds te zien in de verwijzing die Searle maakt in 'the construction of social reality'. Hij geeft dan aan dat Derrida een zwakke verdediging geeft door te zeggen dat hij het anders bedoelde dan dat hij het opschreef:

"Derrida, as far as I can tell, does not have an argument. He simply declares that there is nothing outside of texts. And in any case, in a subsequent polemical response to some objects of mine, he apparently takes it all back..." (Searle, 1995, pp. 159-160)

In het debat is er veel heen en weer gegooid van argumenten en tegenargumenten, het lijkt dan ook of ze elkaar gewoon niet begrijpen en langs elkaar heen praten. Ik wil in mijn scriptie dit debat analyseren om de argumenten tegenover elkaar te kunnen zetten. Ik zal onderzoeken of ze elkaar niet begrijpen of dat ze wel echt tegenover elkaar gezet kunnen worden.

Ik ga dit onderzoek beginnen door de twee teksten van Derrida en de tekst van Searle samen te vatten en al zoveel mogelijk tegenover elkaar te zetten, zodat het duidelijk wordt welke kritiek welke filosoof heeft gegeven.

Vervolgens zal ik met behulp van andere bronnen een analyse maken van de argumenten en van het gehele debat op zich. Ik zal daarbij een scheiding maken tussen filosofen die geloven dat het debat meer een schijn debat was dan een gegronde discussie en de hedendaagse filosoof Moati, die juist een analyse gemaakt heeft van het debat om te kunnen laten zien dat het wel een gegronde discussie was tussen twee vooraanstaande filosofen.

Ik zal daarna een analyse maken van de meest belangrijke punten in de discussie tussen Derrida en Searle en daarbij mijn eigen mening geven of bij deze punten een gegronde discussie bevat of dat Derrida en Searle langs elkaar heen praten.

Ten slotte zal ik een conclusie geven van het onderzoek en zal ik de vraag kunnen beantwoorden of ze echt tegenover elkaar staan of slechts elkaar niet begrijpen en dat ze daarom langs elkaar heen praten. Mijn conclusie zal dan zijn dat het debat tussen Searle en Derrida voor een groot deel bestaat uit dat ze elkaar niet serieus nemen of elkaar niet begrijpen, maar dat er ook een deel van het debat bestaat uit goede theorieën waar we nog veel van kunnen leren.

1. Derrida

Derrida probeert een beeld te vormen wat communicatie betekent en wat dat dan betekent voor het schrift en de spraak. Deze definitie gaat alleen moeilijk samen met de theorie van Austin, dus probeert Derrida deze theorie te behandelen. Ik zal de tekst van Derrida weergeven en daarbij geef ik zo nodig extra informatie uit de tekst van Austin om een compleet plaatje te kunnen geven.

De tekst van Derrida bestaat uit drie onderdelen: 'Writing and telecommunication', 'Parasites. Iter, or writing: That it perhaps does not exist' en als laatste 'Signatures'. Derrida begint zijn tekst met een inleiding, waarbij hij vraagt wat 'communicatie' betekent. Communicatie is voor Derrida 'betekenis overdragen', hierbij moet je niet alleen denken aan woorden en zinnen, maar ook aan gebaren, tekens en bepaalde plekken die in verbinding staan met elkaar. Door de grote verscheidenheid waar communicatie kan plaatsvinden lijkt dit te leiden tot een ambigue betekenis van 'communicatie' (Derrida, 1977).

Deze ambigue betekenis kan eventueel verkleind worden door de context, maar is de context eigenlijk ooit volledig bepaalbaar? Derrida zal laten zien dat dit niet het geval is en geeft twee gevolgen van deze ontdekking: Het zal de theorethische adequaatheid markeren van het huidige concept van context, zoals het nu overal geaccepteerd is. Het tweede gevolg is dat het een noodzakelijke generalisatie en een verplaatsing zal veroorzaken van de concepten van het schrift (Derrida, 1977).

1.1 Writing and telecommunication

Schrijven moet worden gezien als een middel om te communiceren. Dit middel breidt de orale communicatie en gebarencommunicatie uit. De spraak of het gebaar worden beperkt door tijd en ruimte in tegenstelling tot het schrift, die deze grenzen kan versoepelen en kan verbreden. In het volgende citaat legt Derrida dit uit:

"The meaning or contents of the semantics message would thus be transmitted, communicated, by different means, by more powerful technical mediations, over a far greater distance, but still within a medium that remains fundamentally continuous and self-identical, a homogeneous element through which the unity and wholeness of meaning would not be affected in its essence" (Derrida, 1977, p. 3).

Derrida bedoelt hiermee dat de betekenis van een bericht in het schrift wordt gecommuniceerd op een heel verschillende manier dan spraak, door krachtigere middelen en over een grotere afstand, maar wel binnen het domein van het schrift waar de betekenis

niets aangedaan is. Het schrift is een bijzonder middel, dat veel meer grenzen kan verbreden en eventueel oversteken dan dat enkele andere vorm van communicatie zou kunnen doen.

Mensen hadden vroeger al middelen om hun gedachten en ideeën te uiten naar anderen en henzelf, maar wilden deze gedachten ook naar mensen communiceren die op dat moment niet aanwezig zijn. Derrida bedenkt zich dat niet alleen de lezer afwezig kan zijn, ook de schrijver kan afwezig zijn. Hij komt dan uit op de volgende definitie van 'communicatie':

"From that point on, communication is that which circulates a representation as an ideal content (meaning); and writing is a species of this general communication admitting a relative specificity with in a genre" (Derrida, 1977, p. 6).

Communicatie is datgene wat de betekenis van een representatie van iets circuleert. En schrijven is een soort dat een eigen genre heeft binnen het domein van communicatie. Derrida geeft aan dat een geschreven teken aangeboden wordt in de afwezigheid van de ontvanger. Dus om mijn geschreven communicatie zijn functie van communicatie te behouden, moet het leesbaar blijven. De communicatie moet herhaalbaar zijn (*iterable*) in de absolute afwezigheid van de ontvanger. Volgens Derrida is schrift dat niet structureel leesbaar is na de dood van de ontvanger, geen schrift (Derrida, 1977).

Hij formuleert hier zelf een tegenargument op: Wat als er een schrift is dat slechts door twee mensen gelezen kan worden. Is het dan nog wel een schrift als één of beiden doodgaan? Ja, als het georganiseerd is door een code en dus structureel is, dan blijft het een schrift. Al het schrijven moet kunnen functioneren in de radicale afwezigheid van iedere ontvanger in het algemeen. De mogelijkheid van de dood van de ontvanger is in het teken opgenomen. Voor een schrift om een schrift te zijn, moet het blijven handelen en leesbaar zijn. Zelfs wanneer de schrijver geen antwoorden meer heeft op wat hij geschreven heeft (Derrida, 1977).

Derrida laat dan drie predicaten zien die in ieder geval gelden voor het schrift, om vervolgens na te gaan of deze ook voor andere communicatie kunnen gelden. Een geschreven teken is een teken dat zich substitueert, dus die zich niet uitput uit het moment van het schrijven en dat herhaalbaar is zonder dat de schrijver of de lezer er nog zou zijn.

Het geschreven teken breekt met zijn context, dus een breuk met de context waarin het teken geschreven is. Het teken bezit de karakteristieken dat het leesbaar is, zelfs al is de tijd van het schrijven van de tekst verloren gegaan of de naam van de schrijver vergeten is. De kracht van deze breuk is verbonden met de tussenruimte dat het geschreven teken vormt: De tussenruimte die het onderscheidt van andere elementen van de interne

contextuele keten, maar ook van alle vormen van presente referenties (Derrida, Signature event context, 1977).

Derrida gaat deze predikaten van geschreven communicatie toepassen op de gesproken communicatie, om te zien of het ook voor gesproken communicatie geldt. Ook in gesproken communicatie moeten we kunnen herkennen welk teken wat is en wat het betekent. De gesproken communicatie moet dus net als schriftelijke communicatie *iterable* zijn. Het tweede predicaat voor geschreven communicatie, kan ook gelden voor gesproken communicatie. De afwezigheid van een referent is algemeen geaccepteerd in de filosofie, maar Derrida wijdt er nog een stuk aan om dit uit te leggen aan de hand van Husserl. Husserl heeft dit tweeledig uitgelegd. Ten eerste is een uitspraak wiens object niet onmogelijk is, maar slechts mogelijk is heel goed te begrijpen zonder dat het werkelijke object aanwezig is, ofwel door de persoon die de statement heeft geuit ofwel door de persoon die het ontvangt. Ten tweede is er de afwezigheid van het betekende. (a) Ik kan symbolen manipuleren zonder ze te animeren. Maar dit weerhoudt tekens er niet van om te functioneren. (b) Bepaalde uitspraken kunnen een betekenis hebben alhoewel ze beroofd zijn van objectieve significantie. Een voorbeeld hiervan is de 'vierkante cirkel', dit heeft geen objectieve significantie, maar heeft wel een betekenis. (c) Ten slotte is er de agrammaticaliteit, hier is er dan geen logische taal meer volgens Husserl (Derrida, Signature event context, 1977).

Ieder teken kan volgens Derrida uiteindelijk geciteerd worden en daardoor breek je met de context waarin het citaat origineel vandaan kwam. Een uitspraak bepaalt niet zijn eigen context, maar juist de context om de uitspraak heen doet dat, dus kan je gemakkelijk de uitspraak uit zijn huidige context halen en hem in een andere context plaatsen. En hiermee voldoet de spraak zich ook aan het derde predicaat. De drie predikaten lijken dus zowel bij geschreven communicatie als bij gesproken communicatie van toepassing te zijn (Derrida, 1977).

1.2 Parasites, Iter, of Writing: That it perhaps does not exist

In dit deel gebruikt Derrida de theorie van Austin, aangezien zijn nieuwe definitie van communicatie niet opgaat in de theorie van Austin.

Volgens Derrida zijn er vier punten waar Austin iets over zegt, waar Derrida het niet mee eens is. (1) Speech act is slechts een handeling van communicatie. (2) Communiceren zou gelijkwaardig moeten zijn om een kracht te communiceren door de drijfkracht van het teken. (3) Performatieve uitspraken hebben geen referent buiten zichzelf. Door zijn functie vormt hij een eigen structuur, functie of bestemming. Het beschrijft niet iets wat buiten de taal

zou bestaan. (4) Austin moest het performatieve bevrijden van waarheidswaarde en het vervangen door de waarde van kracht (Derrida, Signature event context, 1977). Een performatieve uitspraak is een uitspraak die gekoppeld is aan een handeling, zoals een fles kapotslaan tegen de boot terwijl je het schip benoemt (Austin, 1976).

Hierdoor heeft Austin het concept van communicatie verbroken als puur semiotisch, linguïstisch of symbolisch concept. Derrida geeft aan dat de performatieve een communicatie is die niet gelimiteerd is door de overgang van een semantische inhoud dat al geconstitueerd is door de waarheid. Maar volgens Derrida lijkt alles in de theorie van Austin terug te gaan op een gezamenlijk punt. Austin heeft niet meegenomen wat al wordt vastgesteld door het systeem van predicaten (Derrida noemt deze grafematisch in het algemeen) en wat alle tegenstellingen vervaagt, die Austin met veel moeite heeft proberen vast te leggen.

Austin gaat uit van een totale context volgens Derrida. Één van de essentiële elementen van de totale context is bewustzijn: de bewuste aanwezigheid van de intentie van het sprekende subject in de totaliteit van zijn speech act. Performatieve communicatie wordt zo weer een communicatie met intentionele betekenis. De bewuste aanwezigheid van de sprekers of luisteraars die meedoen aan de vervulling van een performatieve, hun bewustzijn en intentionele aanwezigheid in de totaliteit van de handeling, geeft doelgericht aan dat geen enkel residu ontsnapt aan de aanwezige totalisatie (Derrida, Signature event context, 1977).

Austin onderzoekt de mogelijkheid en de oorsprong van fouten of ongelukigheden van performatieve uitspraken. Hij definieert dan zes essentiële condities voor succes.

A.1 Er moet een geaccepteerde conventionele procedure bestaan, die een bepaald conventioneel effect heeft. Deze procedure moet de uitspraak van bepaalde woorden door bepaalde personen in bepaalde omstandigheden omvatten.

A.2 De bepaalde personen en omstandigheden moeten passend zijn in een gegeven situatie voor de aanroeping van de bepaalde procedure die er van toepassing is.

B.1 De procedure moet uitgevoerd worden door alle deelnemers beide correct en

B.2 compleet.

T. 1 De procedure is ontworpen voor het gebruik door personen die bepaalde gedachten of gevoelens hebben, of voor de intrede van bepaald oorzakelijk gedrag bij de deelnemer, dan moet een persoon die er aan meedoet en dus een beroep doet op de procedure, in feite die gedachten of gevoelens hebben, en de deelnemers moeten van plan zijn zich zo te gedragen

T.2 en moeten ze verder deze vervolgens zo uitvoeren.

Volgens Austin is het dus zo dat als we hier tegenin gaan, dan zullen onze uitspraken 'ongelukkig' zijn.

Alle uitspraken kunnen ongelukkig zijn, die een rituele of ceremoniële waarde hebben (conventionele handelingen) en hoewel niet iedere handeling aan ieder soort ongelukkigheid kan worden onderworpen, ze worden wel allemaal onderworpen aan één van de soorten ongelukkigheid.

Austin legt uit aan wat parasitair taalgebruik is. Hij geeft aan dat er een fout is waaraan alle uitspraken slachtoffer kunnen worden. Dit is wanneer een acteur een uitspraak uitspreekt of wanneer een dichter een lege uitspraak doet. Deze zijn niet serieus en worden slechts parasitair gebruikt. Een acteur kan bijvoorbeeld zijn tegenspeelster ten huwelijk vragen, maar hij speelt slechts dat hij haar ten huwelijk vraagt en doet het niet echt. Zijn tegenspeelster kan er dan ook niet vanuit gaan dat er later een bruiloft uit volgt (tenzij dit ook op toneel uitgevoerd moet worden). Het is een verzoek dat niet serieus is of zelfs als misverstand wordt gezien. Dan is het taalgebruik hier parasitair (Austin, 1976).

Maar volgens Derrida lijkt dit te veel op analytische filosofie, terwijl Austin daar juist ver vandaan had willen blijven. Het bestaat namelijk uit het herkennen van de mogelijkheid van het negatieve als een structurele mogelijkheid, namelijk dat mislukking een essentieel risico is van het onderzoek. Maar in één simpele plotselinge beweging wordt dit risico uitgesloten als een accidentie, één die ons niks leert over de linguïstische fenomenen die onderzocht worden. Dit is een onhoudbare theorie, in het licht van de ironische veroordeling van Austin van de tegenstelling waarde/feit. De blootstelling aan ongeluk, kan wel invloed hebben op de totaliteit van conventionele handelingen, maar is niet ondervraagd als een wet. Austin overpeinst de gevolgen niet dat een mogelijkheid of een mogelijk risico, altijd een mogelijkheid is. Want wat is een succes als de mogelijkheid van ongeluk vast blijft zitten aan zijn structuur (Derrida, Signature event context, 1977)?

De tegenstelling mislukking/succes lijkt ontoereikend volgens Derrida. Het vooronderstelt een algemeen systematische uitwerking van de structuur van een *locution* (spreekwijze) en het zou een afwisseling van essentie en accidentie ontwijken, het zou dus een vaststaande structuur hebben. Austin verwerpt en stelt de algemene theorie twee keren uit, Derrida laat de tweede uitsluiting van Austin zien. Het gaat over de mogelijkheid om performatieve uitspraken te citeren. Austin sluit deze mogelijkheid uit en de algemene theorie die eraan verbonden is. Deze mogelijkheid blijft abnormaal volgens Austin, parasitair. Het zou een verzachting geven van de taal, waar we juist afstand van zouden moeten nemen. Het concept van 'gewoon' of 'gewone taal' is duidelijk gemarkeerd met deze uitsluiting (Derrida, Signature event context, 1977).

Derrida vraagt zich dan af of een performatieve uitspraak succesvol kan zijn, ondanks dat deze geen gecodeerde uitspraak heeft? In plaats van een uitspraak die geciteerd kan

worden of *iterable* is tegenover een *non-iteration* te zetten, moeten we een typologie bedenken waarin alle vormen van *iteration* in voorkomen (gezien zo'n typologie houdbaar en uitputtend is). In deze typologie zal de intentie niet verdwijnen, het zal een plaats hebben, maar het zal geen totale invloed meer hebben op het volledige systeem van een uitspraak. Hierdoor zullen we te maken krijgen met verschillende soorten tekens of ketens van *iterable* tekens en niet met een tegenstelling tussen geciteerde uitspraken en enkele uitspraken over originele gebeurtenissen. Er zijn dan een aantal gevolgen. Ten eerste dat het niet-serieuze niet meer uitgesloten kan worden, zoals Austin had gewild, van de 'gewone' taal. Ten tweede als men dan toch de 'gewone' taal blijft houden en daarbij de algemene *iterability* uitsluit, dan zal er een schuilplaats voor het bewustzijn ontstaan (deze zullen dan subject worden van de analyse van taal). En ten derde zal de essentiële afwezigheid van de actualiteit van de uitspraak geen verzadiging bieden van de context. Het concept van de context lijkt dan te gaan lijden onder dezelfde theoretische en geïnteresseerde onzekerheid als het concept 'gewoon'. Ze sluiten geen mogelijkheden uit, maar bij hun effecten zit standaard ook de mogelijkheden die tegen de effecten in kunnen gaan (Derrida, *Signature event context*, 1977).

1.3 Signatures

De algemene ruimte is allereerst een onderbreking van de aanwezigheid van een teken, wat Derrida met het schrift bedoelt. Dat alle moeilijkheden die Austin tegenkomt zowel het schrift als de aanwezigheid elkaar kruisen, is voor Derrida aangegeven in een passage van Austin, *Lecture V*. Waarin de verdeelde aanleg van de juridische signatuur opduikt.

Austin probeert de verdedigen waarom hij voorkeur heeft gegeven aan de eerste persoonsvormen, de tegenwoordige tijd en de actieve stem, dit doet hij met de 'utterance-origin' van een uitspraak. Dit begrip komt steeds terug in wat volgt en regeert de volledige analyse in de fase waar Derrida over bezig is. Wanneer in de spraak er een verwijzing wordt gemaakt naar de persoon die spreekt, dan zal hij op twee manieren naar verwezen worden:

1. In verbale uitspraken, waarbij hij diegene is die de uitspraak doet, zal het een 'utterance-origin' heten.
2. In geschreven uitspraken, zal het een signatuur heten (Derrida, *Signature event context*, 1977).

Derrida wil dan onderzoeken hoe signaturen zich verhouden tot het aanwezige en tot de 'utterance-origin'. Een geschreven signatuur impliceert de actuele of empirische niet-aanwezigheid van de schrijver. Maar het markeert en behoudt ook zijn aanwezig geweest zijn in een verleden nu of een aanwezigheid van een toekomstige nu of een aanwezigheid in

een algemene aanwezigheid (in de transcendente vorm van aanwezig zijn). Deze algemene aanwezigheid is op een bepaalde manier aangenomen in de signatuur. Om het te binden aan de 'utterance-origin' moet de absolute singulariteit van een signatuur-gebeurtenis en een signatuur-vorm worden gehandhaafd: De pure reproduceerbaarheid van een pure gebeurtenis. Signaturen zijn de meest normale dingen in de wereld. Maar de conditie van de mogelijkheid van die effecten is tegelijkertijd de conditie van hun onmogelijkheid. Om te kunnen functioneren moet een signatuur herhaalbare, *iterable*, imiterende vorm hebben. Het moet vrijstaan van het heden en de singuliere intentie van zijn productie.

1.4 Conclusie van Derrida:

1. Schrijven, als communicatie, als we dat woord behouden, is niet de middelen van overdracht van betekenis, de uitwisseling van intenties en betekenissen, discourse en de communicatie van bewustzijn, maar de toenemende krachtige historische expansie van algemeen schrijven, waarvan het systeem van speech, bewustzijn, betekenis, aanwezigheid etc. slechts een effect is en zo geanalyseerd moet worden.

2. De semantische horizon dat gewoonlijk regeert over de notie van communicatie is overschreden of verdeeld bij de interventie van schrijven. Schrift wordt gelezen; het is niet de plaats van een hermeneutische ontcijfering, de decodering van een betekenis of waarheid.

3. Een oppositie van metafysische concepten is nooit de confrontatie van twee termen, maar een hiërarchie en een volgorde van een ondergeschiktheid. Deconstructie bestaat niet uit het bewegen van het ene concept naar het andere, maar in het omkeren en verplaatsen van zowel een conceptuele order als een niet-conceptuele order waarmee het gearticuleerd is (Derrida, Signature event context, 1977).

Dit geeft in grote lijnen aan waar de tekst van Derrida over ging en hoe Derrida reageerde op Austin. In het volgende hoofdstuk laat ik zien hoe Searle de theorie van Derrida bekritiseert en hoe Derrida zich daartegenover probeert te verdedigen.

2. Kritiek van Searle en de verdediging van Derrida

Searle geeft veel kritiek op de tekst van Derrida en Derrida heeft dat vervolgens proberen te verdedigen. In dit hoofdstuk laat ik dan ook stap voor stap zien waar Searle kritiek op heeft en aansluitend laat ik zien hoe Derrida zich hierin verdedigd heeft.

Volgens Searle is er totaal geen confrontatie geweest tussen Austin en Derrida, aangezien Derrida Austin niet begrepen zou hebben. Desondanks wil hij toch reageren op Derrida en dat doet hij in twee delen, aangezien Derrida volgens Searle twee delen in zijn tekst had. Derrida gaat daar in zijn laatste tekst weer op in dat Searle hem gewoon niet begrepen heeft. Derrida heeft bijvoorbeeld drie delen in zijn tekst zitten, die allemaal genoemd zijn door middel van een tussenkopje, in tegenstelling tot wat Searle beweert. Derrida geeft van tevoren al aan dat Searle hem niet alleen verkeerd begrepen heeft, hij heeft ook veel van Derrida's argumenten omgebogen om tegen Derrida in te kunnen gaan.

2.1 Writing, permanence and iterability

Derrida geeft in zijn eerste deel aan dat het schrift niet het communiceren van een betekenis of idee is, aangezien het schrift onafhankelijk moet zijn van de schrijver en/of de lezer. Derrida geeft aan het concept van het schrift generaliseerbaar is, het geldt voor tekens, voor alle soorten taal en voor het gehele concept van ervaring. Hij geeft drie kenmerken voor het schrift: Het schrift blijft bestaan na het schrijven ervan, het heeft een breuk met de context van de productie en het heeft een tussenruimte die ieder teken behoudt. Dit komt door de *iterability* van linguïstische elementen (Searle, 1977).

Searle vraagt zich af wat dan het schrift onderscheidt van de gesproken taal. Aangezien Derrida dit lijkt te doen volgens Searle. Alle communicatie moet herhaalbaar zijn, anders zou je nooit oneindige reeksen kunnen maken van een eindig aantal tekens (Searle, 1977).

Het kan ook niet de verplichte afwezigheid zijn van de ontvanger, aangezien de ontvanger lang niet altijd afwezig is. Als ik een boodschappenlijstje schrijf voor mezelf, ben ik de ontvanger en ben ik niet afwezig bij het schrijven van het lijstje.

Maar Derrida heeft nooit gezegd in zijn tekst dat de afwezigheid noodzakelijk is, het is enkel mogelijk en moet daarom wel meegenomen worden en niet uitgesloten worden in de analyse. Derrida gaat hier verder op in door aan te geven dat deze mogelijkheid zelf een noodzakelijk deel is van de structuur van het schrift. Dit betekent echter niet dat de afwezigheid noodzakelijk is, maar dat de mogelijkheid van de afwezigheid noodzakelijk is. Derrida legt uit dat zelfs als er in sommige gevallen wel een aanwezigheid is van de lezer,

dan verandert de structurele regel nog niet, dat de afwezigheid een mogelijkheid is. De predicaten die Searle noemt, worden inderdaad genoemd door Derrida. Maar deze predicaten worden vervolgens toegepast op de spraak. Zowel Derrida als Searle komen dan tot dezelfde conclusie dat er tussen het schrift en de spraak geen verschillen zitten. Searle lijkt dan ook volgens Derrida eerder zijn woorden te verdraaien, waardoor het lijkt alsof Derrida tegen Searle ingaat (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Volgens Searle is het belangrijkste verschil tussen gesproken taal en geschreven taal dat geschreven taal duurzaam is. Zelfs nu we gesproken tekst op een bandje kunnen bewaren, wordt schrijven nog als de meest belangrijke manier van bewaren gezien (Searle, 1977).

Searle geeft aan dat Derrida de begrippen '*permanence*' en '*iterability*' door elkaar haalt. De manier waarop geschreven tekst afgescheiden wordt van zijn oorspronkelijke tekst is anders dan de manier waarop een uitdrukking afgescheiden wordt van zijn betekenis door de *iterability* die hier genoemd wordt. Een geschreven tekst kan afgescheiden worden van zijn origineel, omdat de tekst overleeft zonder de aanwezigheid van schrijver, ontvanger of context van productie. Maar een citaat kan alleen overleven zonder zijn betekenis, wanneer je het denkt als een losstaand teken, zonder zijn representatie. Het heeft dan niets te maken met het grafemische, het is slechts een afscheiding van de representatie. Searle wijst daarbij dan ook de opmerking van Derrida af dat alle talen grafemisch zijn. Searle verklaart dat dit slechts een verwarring is van *iterability* en duurzaamheid (Searle, 1977).

Derrida geeft op zijn beurt een citaat die Searle ook gegeven heeft in zijn tekst uit Derrida's eerste tekst, die zou moeten laten zien dat Derrida beide begrippen juist niet door elkaar gehaald heeft.

"This structural possibility of being weaned from the referent of from the signified (hence from communication and from its context) seems to me to make every mark, including those which are oral, a grapheme in general: which is to say, as we have seen, the nonpresent remainder (restance) of a differential mark cut off from its putative 'production' or 'origin'." (Derrida, Signature event context, 1977, p. 10)

Dit citaat zou bepaalde signalen afgeven om iemand ervan te weerhouden om resten van een grafeem in het algemeen met de duurzaamheid of voortbestaan van een geschreven taal in de standaard zin. Er zijn vier signalen. Als eerste het feit dat 'restance' schuin gedrukt staat. Als tweede hebben de vertalers geprobeerd het woord te vertalen door 'remainder' en niet door 'permanence'. Toch vonden de vertalers het nodig om het Franse woord 'restance' erbij te plaatsen, omdat vertalen altijd moeilijkheden met zich meebrengt.

Dit had een waarschuwing moeten laten zien dat werk nodig is om equivalenten zoals 'permanence' of 'substance' te vermijden. Ten derde heeft Derrida aan het woord 'restance' ook nog het woord 'non-present' gekoppeld. Dit zou nog een extra aanduiding zijn op de waarschuwing die al gegeven was. Als laatste merkt Derrida op dat hij nooit over het grafeem in het algemeen zou spreken, maar over slechts de geschreven tekst zou spreken, wanneer hij geïnteresseerd zou zijn in de duurzaamheid van het schrift in plaats van het gesproken. Als Searle deze beweging volledig links laat liggen, zal hij inderdaad in een heleboel verwarring terecht komen. Er is geen twijfel mogelijk dat de duurzaamheid van het overleven van een document *iterability* of overblijfselen in het algemeen impliceert. Maar duurzaamheid is geen noodzakelijk effect van het overblijven. De structuur van het overblijfsel geeft geen enkele ruimte voor de duurzaamheid. Ze zijn uiteindelijk onverenigbaar en dus laat Derrida zien dat hij *iterability* en *permanence* niet verwart met elkaar (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Het belangrijkste probleem heeft Searle voor het laatst bewaard. Betekent het dat door de bijzondere kenmerken van het schrift er een breuk ontstaat met de intenties van de auteur of met intentionaliteit in het algemeen in de vormen van communicatie die van toepassing zijn in het schrift? Searle gelooft niet dat door de afwezigheid van de schrijver, de lezer of de context er geen sprake meer is van intentionaliteit. Intentionaliteit speelt dezelfde rol in gesproken als geschreven taal. Hierin verschillen ze niet in de intenties van de spreker, maar de rol van de context van de uitspraak in het succes van de communicatie. Hierbij geeft Searle een voorbeeld van een zin: "*On the twentieth of September 1793 I set out on a journey from London to Oxford*". Je snapt heel goed wat deze zin betekent, het feit dat de auteur dood is en al zijn intenties met zijn dood verdwenen zijn, heeft daar geen invloed op. Maar zelfs al zou je al het begrip van de zin, als een man die ooit geleefd heeft en intenties had, weghalen en het zien als een Engelse zin dan is er nog steeds sprake van intentionaliteit. Om het te begrijpen, is het noodzakelijk om te weten dat iedereen die dit gezegd heeft, het bedoelde om een speech act te uiten, gedetermineerd door de regels van de taal dat de betekenis aan de zin als eerste geeft (Searle, 1977).

Derrida geeft meteen aan dat hij dit nooit gezegd of bedoeld heeft. Zijn tekst bevraagt niet de intentionaliteit, maar het doel ervan, dat zich oriënteert op de beweging en de mogelijkheid van een vervulling, realisatie en actualisatie in een volledigheid die present en identiek aan zichzelf moet zijn. Dat is waarom de woorden 'actual' en 'present' zoveel gebruikt worden. Dit zou Searle gezien moeten hebben al zonder de volgende woorden onderstreept te hebben:

"For a writing to be a writing it must continue to "act" and to be readable even when what is called the author of the writing no longer answers for what he has written, for what he seems to have signed, be it because of a temporary absence, because he is dead or, more generally, because he has not employed his absolutely actual and present intention or attention, the plenitude of his desire to say what he means, in order to sustain what seems to be written "in his name." (Derrida, Signature event context, 1977, p. 8)

Met andere woorden geeft dit citaat aan dat Derrida zich focust op het doel van de intentionaliteit, aangezien hij hier niet in aangeeft dat er een breuk is met de intentionaliteit. Derrida legt juist uit dat er een soort breuk is met het doel van deze intentionaliteit en hij doet dit aan de hand van de termen 'actual' en 'present'.

2.2 Derrida's Austin

Searle reageert met vijf verschillende opmerkingen op het deel van Derrida dat over Austin gaat. Ik zal ze weer één voor één afdanken om zowel de kritiek van Searle en de verdediging van Derrida te behandelen.

Ten eerste was het Austins idee om te kijken naar hoe taal in elkaar steekt en dan moeten we kijken naar de gewone taal en niet naar acteurs, want dat is niet het standaard gebruik van beloftes. Dit is volgens Searle geen metafysische uitsluiting, maar slechts voor het onderzoek beter om je eerst te focussen op de normale omstandigheden en vervolgens op de bijzondere gevallen (Searle, 1977).

Derrida heeft nooit gesuggereerd dat het onderzoek begint met beloftes die gemaakt worden door acteurs op het toneel. Maar Derrida gelooft wel dat je nooit moet beginnen door de mogelijkheid van deze eventualiteiten uit te sluiten. Deze mogelijkheid is namelijk deel van de standaard structuur. Parasitisme heeft geen theater of literatuur nodig om te verschijnen. Een belofte die niet herhaald kan worden, is een moment later geen belofte meer en huist dus de mogelijkheid van parasitisme. Zelfs in het echte leven is er deze mogelijkheid. Parasitisme komt tot leven wanneer de parasiet leeft van het leven van het lichaam waaraan het vastzit. Iets wat gewelddadig een plekje neemt is altijd een soort parasiet. De standaard structuur is geen standaard structuur zonder de mogelijkheid van een parasiet dat het herhaalt op allerlei verschillende manieren. Je kunt de parasiet niet uitroeien zonder ook de standaard uit te roeien.

Derrida gaat verder erop in dat de uitsluiting van parasitaire taal door Austin niet slechts een onderzoeksstrategie is, maar dat het wel degelijk een metafysische uitsluiting is. Derrida geeft daarvoor vijf redenen.

a. De determinatie van 'positieve' waarden is dogmatisch. Niks laat toe om te zeggen dat de relatie van de positieve waarden tegenover de negatieve waarden te beschrijven als een logische afhankelijkheid.

b. Als, zoals Searle zegt, de vraag hier een van logische afhankelijkheid was, dan was het onmogelijk om alle waarde oordelen te begrijpen die opgedrongen worden in zowel Austin als Searle. Welke logicus heeft ooit durven zeggen dat B afhankelijk is van A, dus is B parasitair, abnormaal. Iemand kan van alles beweren dat het logisch afhankelijk is zonder het onmiddellijk te kwalificeren met al zijn attributen.

c. De teruggang naar logische overwegingen is slechts één van de voorgewende vormen van deze discourse van een speech act theorie. Logica kan niet iets beslissends zijn, het moet juist het object van het debat vormen. Het fenomeen dat eerst uitgelegd moet worden voordat het een beslissende instantie kan worden.

d. Derrida kan daarom niet het onderscheid maken tussen een strategische beslissing en een metafysische aanname. Metafysica vind je namelijk terug in Austin (zoals het traditioneel was). 1) De hiërarchische axiologie (bestudering van waarden), de ethische-ontologische onderscheidingen, die deze waarden ondergeschikt stellen aan elkaar. 2) De onderneming om 'strategisch' terug te gaan naar een oorsprong of een prioriteit dat simpel, intact, normaal en standaard zou moeten zijn. Alle metafysici zijn hem hierin voorgegaan en is het niet slechts een strategisch punt, maar is het over het geheel ook een metafysisch punt.

e. De uitsluiting kan dus niet tijdelijk zijn in de discussie. En de uitsluiting is, in tegenstelling tot wat Searle beweert, ook niet tijdelijk geweest. Noch in Austin, noch in de kennis van Derrida over de zelf uitgeroepen erfgenamen van zijn problematiek.

Derrida laat dan zien dat Searle dacht dat er een volgende theorie op voort zou groeien die de uitsluitingen zouden aanpakken. Maar Derrida geeft aan dat we niet eens weten of dat ooit de bedoeling was van Austin (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Het tweede kritiekpunt van Searle is dat Derrida ervanuit gaat dat de benaming van parasitaire situaties een morele beoordeling is. Searle geeft aan dat hier slechts bedoeld wordt dat het anders is dan de normale situatie. Austin heeft nooit beweerd dat boeken of toneelstukken niet in gewone taal wordt geschreven, maar de uitspraken worden niet geproduceerd in het dagelijkse leven maar op het podium (Searle, 1977).

Derrida reageert hierop door te zeggen dat hij nooit beweerd heeft dat de parasitaire taal bij Austin in geen enkel opzicht hoort bij de gewone taal. Hij heeft slechts gezegd dat parasitaire

taal bij de gewone taal hoort bij Austin, maar dan wel als parasitaire taal. Door de uitsluiting lijkt parasitaire taal niet bij 'gewone' taal te horen (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Ten derde gaat Derrida ervanuit volgens Searle dat Austin de mogelijkheid van citaten heeft uitgesloten door parasitaire situaties uit te sluiten. Searle legt uit dat er een verschil is tussen parasitaire uitspraken en citaten. Parasitaire discourse is een gedetermineerde modificatie van de regels voor uitvoerende speech acts, maar het is in geen enkel geval een modificatie van de regels van een serieus discourse. Volgens Derrida is het dit: *iterability* is voorondersteld door alle performatieve uitspraken; Austin sluit parasitisme uit en sluit daarvoor *iterability* uit en sluit daarvoor alle soorten spraak uit. Derrida ziet de verbondenheid tussen *iterability* en uitspraken te nauw (Searle, 1977).

a. Er is nooit gesuggereerd door Derrida dat Austin de mogelijkheid van citeren heeft ontkend. Door de uitsluiting van het parasitaire taalgebruik berooft hij zichzelf van de middelen om de mogelijkheid van het citeren binnen die normale taal structuur te kunnen uitoefenen.

b. Er is ook nooit gesuggereerd dat het fenomeen van het citeren hetzelfde is als het fenomeen van de parasitaire discourse. Derrida was simpelweg deze fenomenen aan het vergelijken, omdat ze dezelfde mogelijkheid hebben. De *iterability* dat de mogelijkheid geeft aan zowel de 'normale' situaties als de imitatie of simulatie ervan. Derrida voegt hier nog aan toe dat parasitisme altijd vatbaar is voor het parasitisme van citatie, net als citeren altijd vatbaar is voor parasitisme door parasitisme (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Searle gaat verder in op dat Derrida de begrippen *iterability*, *citationality* en parasitisme door elkaar zou halen. Derrida zegt dat hij juist oppaste voor het door elkaar halen van deze begrippen. Wanneer *iterability* de mogelijkheid van parasitisme heeft vastgesteld, als in een bepaalde fictionaliteit die het systeem van intenties en de systemen van regels verandert, dan kan er altijd een andere fictionaliteit of parasitisme aan toegevoegd worden en dan wordt alles mogelijk in de taal. Derrida heeft deze drie begrippen slechts tegenover elkaar gezet in een andere onderscheiding dan normaal. Derrida geeft aan dat hij heel duidelijk de begrippen met bepaalde woorden zoals 'or' en 'or rather' heeft aangegeven dat het verschillende begrippen zijn. Derrida geeft helemaal niet aan dat Austin *iterability* weggelaten heeft. Derrida geeft simpelweg aan dat Austin bepaalde consequenties niet trekt, die wel duidelijk bij het aannemen van *iterability* hoort (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

De vierde opmerking van Searle is dat Derrida aangeeft dat het schrift parasitair is op het gesproken woord, maar dat is niet zo volgens Searle. Ze hebben namelijk geen logische

afhankelijkheid. Het is misschien een afhankelijkheid bewezen in de geschiedenis, maar dat maakt het nog geen logische afhankelijkheid (Searle, 1977).

a. Het is onvoorzichtig om te snel iets te verwerken, zeker als dit niet zo makkelijk gedaan is. Derrida geeft simpelweg aan dat hij nooit beweert heeft dat het schrift parasitair is op de spraak. Er is geen vraag naar het verwerken van deze parasieten naar elkaar, maar het opmerken dat in het geval van schrijven, iemand ook spreekt van een parasiet en dat is noch toevallig noch onbelangrijk.

b. Searle geeft aan dat je niet het concept van fictie kan hebben zonder het concept van serieuze discourse. Derrida geeft aan dat dit ook andersom geldt. Hij geeft dan ook kritiek op alle uitsluitingen die gebaseerd zijn op deze eenrichtingsbeweging, het is namelijk nooit een eenrichtingsbeweging. Beide zijn even afhankelijk van elkaar.

c. Dit impliceert niet meteen dat de afhankelijkheid van het schrijven bij de gesproken taal een feit is van de menselijke historie van de taal. Deze afhankelijkheid is natuurlijk geen logische waarheid over de natuur van menselijke taal. Derrida is het hiermee eens en heeft dan ook meerdere manieren proberen te vinden, maar hij vindt het ook simplistisch om het als een voorwaardelijk feit neer te zetten.

d. Voor het argument over de afhankelijkheidsrelatie van het schrijven en het spreken is verschillend in mathematische en logische symboliek (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977). Dit kan allemaal teruggezet worden naar het stuk in Derrida's eerste tekst wat begint met: "*to conclude this very dry discussion...*" (Derrida, Signature event context, 1977, pp. 20-21)¹.

Ten slotte geeft Searle aan dat Derrida de *iterability* van linguïstische vormen zich verzet tegen het idee dat de intentie het hart is van betekenis en communicatie. Een begrip van *iteration* zal de essentiële afwezigheid van intentie naar de actualiteit van de uitspraak laten zien. Searle geeft aan dat zelfs al zou alles wat Derrida zegt waar zijn, dit nog niet het geval zou zijn (Searle, 1977).

Derrida geeft aan dat dit een van de belangrijkste thema's is in zijn tekst. Hij snapt niet hoe Searle dit als een tegenwerping kan zien, als Derrida hetzelfde zegt. Wat gelimiteerd is door *iterability* is niet intentioneel in het algemeen, maar is het karakter van het bewust zijn, zijn onafscheidelijkheid. Derrida geeft aan dat dit weer een geval is dat Searle een argument van Derrida neemt en het zo verwringt dat het lijkt alsof het tegen Searle ingaat, terwijl het eigenlijk hetzelfde zegt als Searle (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977).

Searle eindigt met het vertellen dat de voorstellingen van actuele speech acts gebeurtenissen zijn, dateerbare enkele gebeurtenissen in een bepaalde historische context.

¹ Zie ook hoofdstuk 1, laatste blz

Maar ze hebben een paar bijzondere eigenschappen. Ze kunnen communiceren van sprekers naar hoorders met een oneindig aantal verschillende inhouden. Toehoorders zijn in staat om deze oneindig aantal mogelijke communicatie te begrijpen door de intenties te herkennen van de sprekers. Maar de toehoorders en de sprekers zijn eindig, hoe kunnen zij dan oneindig spreken? De toehoorders en sprekers zijn de meester van de regels van de taal en deze regels zijn recursief. Ze laten herhalende toepassing toe van dezelfde regel (Searle, 1977).

Derrida reageert hier niet meer op, waarschijnlijk omdat het geen kritiek meer is op zijn eerste tekst. Dit sluit dan ook de gehele discussie af, Searle reageert niet meer op Derrida's verdediging en Derrida besteedt er ook richting Searle geen verdere aandacht meer aan.

3. Het debat tussen Derrida en Searle

Het debat lijkt op het eerste gezicht een debat waarbij beide partijen niet echt weten waar de ander het over heeft. Het is een heen en weer gesjouw van argumenten, tegenargumenten en sarcastische en spottende opmerkingen over elkaar. Dit is ook het beeld geweest van deze discussie de afgelopen jaren, maar er zijn ook filosofen die hier anders over denken. Ik zal in dit hoofdstuk beide kanten laten zien en mijn eigen analyse van het debat tussen Searle en Derrida geven.

3.1 Een schijndebat

Er zijn veel filosofen geweest die over het debat tussen Derrida en Searle hebben gepraat en geschreven, het is een debat dat nooit echt plaatsgevonden heeft, puur op het feit dat ze elkaar nog nooit in persoon ontmoet hebben en slechts reageerden op elkaar via hun artikelen. Een aantal van deze filosofen geloven dat het debat, buiten dat het nooit echt plaatsgevonden heeft, ook niet veel invloed heeft gehad op de rest van de filosofie. De twee filosofen zouden meer langs elkaar heen praten en te snelle conclusies trekken dan echt naar elkaar te luisteren en een goede discussie neerzetten. Ik zal in deze paragraaf onderzoeken waarom er dit beeld bestaat van de discussie aan de hand van de teksten zelf en andere filosofen die er wat over gezegd hebben.

Zowel Derrida als Searle nemen elkaar lang niet altijd serieus. Zo zegt Raffel dat Searle niet probeert om Derrida te begrijpen, wat volgens Raffel alleen is omdat Derrida met andere regels werkt. Het gevolg hiervan is dat Searle eigenlijk alles wat Derrida zegt als fout en verkeerd ziet. De theorie van Derrida zou zo fout zijn, dat Searle de theorie zelfs als stom en dom gaat zien (Raffel, 2011). Derrida's argumenten rusten volgens Searle op een "*simple confusion*" (1977, p. 201).

Daartegenover geeft Raffel aan dat Derrida ook niet probeert Searle te begrijpen. Derrida twijfelt daar zelf ook aan:

"If 'understanding' is still a notion dominated by the allegedly constative regime of theory or of philosophy" (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977, p. 41)

Op een bepaald punt in de kritiek van Searle naar Derrida toe merkt Raffel op dat Derrida volgens Searle aan een bepaalde illusie lijdt.

"The illusion that somehow illocutionary intentions if they really existed or mattered would have to be something that lay behind the utterances, some inner picture animating the visible signs. But of course in serious literal speech the sentences are precisely the realizations of the intentions. There need be no gulf at all between the illocutionary intention and its expression." (Searle, Reiterating the differences: A reply to Derrida, 1977, p. 202)

Derrida antwoordt hier later op dat de theorie waar Searle naar verwijst, die volgens Searle angstaanjagend zou moeten zijn voor Derrida, niet slaat op de tekst van Derrida zelf. Een beschuldiging zoals Searle die maakt, kan onmogelijk op Derrida slaan volgens Derrida.

Maar Raffel merkt op dat Derrida totaal geen moeite deed om ook maar te begrijpen over welke theorie Searle het had. De filosofen die de illusie hebben ontmaskerd zijn andere filosofen volgens Raffel dan dat Derrida denkt. Raffel vraagt zich alleen af waarom Searle niet letterlijk verwezen heeft naar de filosoof die hij bedoelde, wat volgens hem Wittgenstein is. Dit ligt waarschijnlijk aan zijn bedoeling erachter. Searle geeft aan dat Derrida niet alleen een gewone fout heeft gemaakt, maar een vanzelfsprekende fout. Dit kun je zien aan het gebruik van *'of course'* in de citaat hierboven. Searle geeft aan door het hele artikel heen, maar ook in het citaat hierboven, dat de theorie van Derrida zo verkeerd is, dat het eigenlijk niet serieus meer genomen moet worden (Raffel, 2011).

Raffel gaat dan over op de kritiek van Derrida op Austin en van Searle op de interpretatie van Derrida. Derrida heeft duidelijk moeite met de manier waarop Austin de scheiding maakt tussen parasitaire taal en gewone taal. Hij vraagt zich af wat de onderliggende betekenis hiervan is. Searle gaat hier in zijn kritiek op in en geeft duidelijk aan dat deze scheiding slechts het gevolg is van een logische afhankelijkheid en niet van een moreel oordeel. Hij wijst hier heel duidelijk op de intentie van de scheiding tussen parasitaire taal en gewone taal. Raffel geeft hier kritiek op, aangezien Searle juist een voorstander is van de theorie dat we begrijpen door regels met elkaar te delen over wat woorden betekenen en niet wat hun intentie is. En de betekenis van een parasiet, blijft nog altijd dat het leeft van een ander en dat is niet slechts een logische afhankelijkheid. Het gaat hier dan ook niet om de intentie, maar om de betekenis (Raffel, 2011).

Culler reageert juist op dit punt van het debat tussen Derrida en Searle, over het feit dat Searle Derrida probeert te instrueren hoe hij Austin's ideeën moet zien:

"This may have wel been 'Austin's idea', but the appropriateness of such an idea is precisely what is in question." (Culler, 1983, p. 117)

Culler bedoelt hiermee te zeggen dat Searle misschien Austin's intentie kent, maar dat het hier niet over zijn intentie gaat. Searle lijkt duidelijk niet te begrijpen dat om iemand te kunnen begrijpen en zijn betekenis te snappen, er meer nodig is dan slechts zijn intentie te begrijpen (Culler, 1983).

Buiten deze voorbeelden van andere filosofen, laat ik zelf ook nog wat voorbeelden zien waaruit blijkt dat de discussie niet echt een discussie geweest is. Derrida en Searle praten voornamelijk langs elkaar heen en nemen elkaar ook niet echt serieus.

Beide filosofen maken verschillende opmerkingen naar elkaar die kunnen laten zien dat ze elkaar niet echt serieus namen, omdat ze simpelweg vonden dat de ander ongelijk had en het zelfs zo fout had dat het eigenlijk zelfs niet serieus meer behandeld moest worden. Ik zal als eerste een aantal opmerkingen laten zien van Searle die hij maakte in zijn kritiek op Derrida. Met name als het over Austin gaat, geeft Searle aan dat de manier waarop Derrida Austin interpreteert, volledig verkeerd is.

"The problem is rather that Derrida's Austin is unrecognizable. He bears almost no relation to the original.

1. Derrida has completely mistaken the status of Austin's exclusion of parasitic forms of discourse from his preliminary investigations of speech acts." (Searle, Reiterating the differences: A reply to Derrida, 1977, p. 204)

"3. In what is more than simply a misreading of Austin...I find so many confusions in this argument of Derrida that I hardly know where to get started." (Searle, Reiterating the differences: A reply to Derrida, 1977, p. 206)

In deze citaten laat Searle duidelijk zien dat Derrida niet slechts een andere opvatting heeft over hoe je Austin moet interpreteren, het is gewoon niet meer herkenbaar. Alsof Derrida iets verzonnen heeft en er dan Austin zijn naam aan heeft toegevoegd. Derrida heeft het niet gewoon niet goed begrepen, hij heeft het volledig fout volgens Searle. Dit laat zien dat Searle het niet alleen niet eens is met Derrida, maar dat hij ook niet zich goed kan inleven in hoe Derrida Austin ziet. Searle lijkt Derrida gewoon niet te begrijpen. Hij geeft heel duidelijk aan dat Derrida het fout heeft en dat terwijl hij nog aan het begin verteld heeft dat hij misschien Derrida niet goed begrepen heeft. Dat lijkt tegenstrijdig om eerst te vertellen dat je iemand misschien niet goed begrepen hebt en dan vervolgens dezelfde persoon duidelijk te vertellen dat hij het toch echt fout heeft. Het lijkt er dan ook op dat Searle Derrida niet serieus genoeg neemt om hem echt te kunnen begrijpen.

Ik zal nu de opmerkingen in Derrida voorbij laten gaan, om te kunnen laten zien dat ook Derrida Searle niet begrijpt of serieus neemt. Een van de stukken in Derrida die mij het meest opviel was wanneer Derrida zich verdedigt tegen de beschuldiging van Searle dat Derrida mogelijkheid en noodzakelijkheid door elkaar haalt. Hier beschrijft Derrida zijn punt dat als iets mogelijk is, is het noodzakelijk dat deze mogelijkheid meegenomen wordt. Niet dat het noodzakelijk is dat iets gebeurt, maar dat de mogelijkheid ervan noodzakelijk is. Hij beschuldigt juist Searle ervan dat hij mogelijkheid en noodzakelijkheid door elkaar haalt. Hij vertelt dan zijn eigen argumenten voor de scheiding van noodzakelijkheid en mogelijkheid. Hij sluit af met een bevestiging dat Searle een duidelijke fout gemaakt heeft in het lezen van zijn tekst:

“One must follow the trajectory that I have just reconstituted and not simply confuse, as Sarl does, the neccesary with the possible...” (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977, pp. 48-49).

Derrida gelooft dat Searle hem niet begrepen heeft, maar als je de tekst leest van Searle komt hij toch op dezelfde conclusie. Searle heeft het helemaal niet over de mogelijkheid of noodzakelijkheid, maar juist over het gevolg van wat Derrida zegt op de intentionaliteit. Derrida heeft hier dan Searle niet helemaal begrepen en reageert daardoor anders op Searle en dan is het logisch dat Derrida denkt dat Searle iets door elkaar haalt.

“It will therefore not come as a too great a shock to find thate the five criticisms directed at ‘Derrida’s Austin’ are, from their very inception, trapped in the most resistant autism” (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977, p. 88).

“My advice to Searle, at this point, is to say that he is playing all by himself, that he alone forms a company, just like certain chess players who play by themselves or with fictitious opponents;” (Derrida, Limited Inc. a b c ..., 1977, p. 106).

Deze twee citaten geven aan dat Derrida merkt dat Searle hem niet begrijpt en dat het er meer op lijkt dat Searle zijn eigen tegenstander aan het verzinnen is. Hierdoor lijkt het alsof Derrida hem niet serieus neemt. Searle heeft een bepaalde theorie en geeft kritiek op Derrida omdat hij een andere mening geeft. Derrida reageert daar niet serieus op door te zeggen dat Searle eigenlijk zijn eigen tegenstander aan het maken is, terwijl de hoeveelheid tekst die hij nodig heeft gehad om dit uit te leggen en tegen Searle in te gaan, geeft het tegenovergestelde aan. Derrida lijkt daardoor Searle ook niet te begrijpen.

Searle en Derrida lijken elkaar niet serieus te nemen en in hun kritiek zijn ze daar ook heel duidelijk in. Maar het lijkt steeds meer alsof ze elkaar niet begrijpen en daarom denken dat de ander niet serieus genomen hoeft te worden. Toch is het zo dat als ze elkaar niet goed begrijpen, elkaar niet serieus nemen en dus langs elkaar heen praten, dat er niet een goed gefundeerde discussie heeft plaatsgevonden. Er zijn filosofen die het daar niet mee eens zijn en wel degelijk aangeven dat de discussie vruchtbaar was en ook veel invloed kan hebben op de taalfilosofie. Dit zal ik laten zien in de volgende paragraaf.

3.2 Een goede discussie

Raoul Moati is één van de filosofen die wel gelooft dat er een goed debat is geweest tussen Derrida en Searle en dat we er ook van kunnen leren. Het is een discussie geweest over de intentionaliteit van communicatie. Hij begint zijn boek met het vertellen dat het debat tussen Derrida en Searle eigenlijk nooit geheel serieus genomen is:

“Indeed, this perspective had predominated in the reception of the debate on both sides of the Atlantic: as an improbable and curious affair, the scale and importance of which deflated like bellows as soon as the initial positions were reestablished. Lacking serenity and calm, the external commentators engaged in the quarrel were desperately lacking in the critical distance required to approach the matter with lucidity and meticulousness” (Moati, 2014, p. 3)

Hij wil daarom een analyse geven van het debat, om daarmee duidelijk te maken dat het niet slechts een schijn debat was, maar dat er een echte filosofische discussie gaande was. Een discussie die veel invloed had kunnen hebben als het serieuzer genomen was (Moati, 2014).

Hij geeft dan ook meerdere voorbeelden waaruit blijkt dat Derrida en Searle elkaar echt tegenspraken, dit zijn kleine verschillen, die voor de gehele theorie van beiden veel kunnen uitmaken. Hij concludeert in zijn boek dat dit een discussie was, die niet het gat tussen analytische en continentale filosofie laat zien, maar juist de brede discussie aanvult over intentionaliteit in de 20^e eeuw. Aan de ene kant een intentionaliteit van communicatie van Derrida, geïnspireerd door fenomenologische intentionaliteit en aan de andere kant Searle met een intentionaliteit van communicatie, genomen van Paul Grice's pragmatisme.

Derrida heeft volgen Moati inderdaad een geheel andere lezing van het performatieve, door middel van het principe van Husserl en hij kan daardoor Austin bekritisieren. Volgens Derrida is het zo dat bij Austin de spreker moet weten wat hij aan het doen is en welke omstandigheden hem toestaan om speech acts te uiten. Dan is het

helemaal niet zo duidelijk dat de 'aanwezigheid' waar Austin over spreekt, noodzakelijk is voor een gewone linguïstische handeling.

Searle houdt er volgens Moati verassend ook een nieuwe interpretatie van Austin op na. Hij neemt dat dan over van Grice's pragmatisme. Intentionaliteit is geen handeling die significantie vormt vanuit de buitenkant. Om significantie te begrijpen is om een beoogde betekenis te begrijpen die verstuurd wordt naar een gesprekspartner (Moati, 2014).

Zelfs al zouden zowel Derrida als Searle het erover eens worden dat een performatieve handeling een mentale intentie vertaalt, dan zouden ze nog niet dezelfde conclusie trekken. Voor Derrida, streeft Austin een logica na waarin de taal verzadigd is van presente en deconstructief bewustzijn, wat Derrida juist probeert af te breken door zijn theorie over het schrift. Hij doet dit door een ander aspect op te pakken van Austin, namelijk dat de regels en de *iteration* van de processen subject zijn van herhaling. Hierdoor kan hij de eenheid van de performatieve handeling die in het heden is volbracht tegenwerken met de logica van het schrift als een instantie van de breuk tussen linguïstische tekens en aanwezigheid.

Searle daarentegen denkt niet dat deze breuk de intentionele impact onderdrukt van de inhoud van een geschreven tekst. Derrida geeft aan dat het schrift nooit meer volledig begrijpelijk is, aangezien de schrijver niet meer aanwezig is. Searle geeft juist aan dat de lezer wel alles kan begrijpen, inclusief de semantische regels die gemaakt zijn in het verleden door de auteur, die nu afgescheiden is van de tekst (Moati, 2014).

Pragmatische of intentionele waarde van een uitspraak rust volledig in de aanwezigheid waar de auteur een vervolg van tekens kan zetten, volgens Derrida. Maar voor Searle rust de intentionele waarde volledig in het gebruik van regels die een propositie vertalen (Moati, 2014).

Een punt waar Searle veel kritiek om geeft is het verschil tussen intentionaliteit en aanwezigheid. Deze afwijking is te zien in de afwijking tussen Searle en Derrida over fictie. Voor Searle zijn fictionele uitspraken, uitspraken die verwijzen naar niet assertieve vormen van intentionaliteit, die reageren op regels en die verschillen van diegene waarvan een assertieve uitspraak subject is. Derrida verzet zich tegen fictionele uitspraken als hij het over intentionaliteit heeft, aangezien dat soort uitspraken voor hem afwijken van een verantwoordelijkheid dat aangenomen wordt in de eerste persoon. Moati sluit dan af met het volgende (Moati, 2014):

“Far from having been a vain quarrel, the Derrida/Searle debate has the merit of posing the question of the performative for renewed reflection on the basis tools bequeathed by the continental tradition, addressing this question – as Derrida does – on the basis of a cross between the phenomenological problematic of intentionality and the psychoanalytic problematic of the death drive.” (Moati, 2014, p. 122)

Moati geeft aan dat de confrontatie tussen Derrida en Searle een nieuwe discussie doet openen naar de mogelijkheid van een nieuwe verbuiging van het performatieve. Een die niet te min nodig zal zijn om te overwegen langs de coördinaten die niet langer afhankelijk is van de referentie naar de enige en echte fenomenologie (Moati, 2014).

Moati laat zien dat ondanks dat Derrida en Searle elkaar op het eerste gezicht niet helemaal lijken te begrijpen, er wel degelijk een goede discussie te vinden is. Beiden kijken op verschillende begrippen vanuit een ander oogpunt en dat maakt het af en toe lastig om het goed te kunnen volgen. Er is geen echte botsing geweest tussen analytische en continentale filosofie volgens Moati, maar wel een botsing over intentionele communicatie.

3.3 Analyse van het debat

Ik zal zelf ook een analyse geven van het debat. Hierbij ga ik langs de belangrijkste argumenten en kritieken die zowel Derrida als Searle hadden. Ik krijg dan een beter beeld of ze langs elkaar heen praten en elkaar niet begrijpen of dat ze een vruchtbare discussie hadden. Ik ga hierbij uit van de indeling van Searle's 'Reiterating the differences: a reply to Derrida'.

Als eerste begon Searle te vertellen dat Derrida's tekst bestond uit twee delen, Derrida gaat hier tegenin en vertelt dat het duidelijk aan de tussenkopjes te zien is dat de tekst uit drie delen bestaat.

Het is duidelijk dat ze elkaar hierin niet goed begrijpen. Searle geeft aan dat de tekst van Derrida van nature uit twee delen bestaat, namelijk een deel over communicatie en een deel waarin hij de theorie van Austin benadert. De tekst van Derrida bestaat inderdaad uit drie tussenkopjes, wat automatisch zou kunnen aangeven dat de tekst ook uit drie delen bestaat. Maar dat heeft Derrida wel zelf zo ingedeeld. De tekst van Derrida leek voor mij ook uit een deel te bestaan waar communicatie wordt besproken en een deel waarin Austin wordt besproken. Derrida begrijpt dus niet helemaal hoe Searle deze tweedeling van nature ziet en lijkt daar ook niet over te willen nadenken.

Searle merkt op dat Derrida de begrippen 'permanence' en 'iterability' door elkaar haalt, het ene zou duurzaamheid betekenen en het andere een vorm van herhaalbaarheid. Derrida geeft meerdere redenen waarom hij juist net niet deze begrippen door elkaar haalt.

Derrida laat zien dat hij duidelijke signalen heeft gegeven in zijn eerste tekst dat deze begrippen niet door elkaar gehaald moesten worden. Hij noemt het woord 'permanence' niet in zijn gehele eerste tekst. Ik denk dat Searle en Derrida het wel over hetzelfde hebben, maar dat ze hier net langs elkaar heen praten. Searle geeft namelijk aan dat de manier waarop een geschreven tekst zich afscheidt van zijn origineel (duurzaamheid) is anders dan de manier waarop een uitdrukking zich afscheidt van zijn betekenis door de iterability (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977). Derrida zegt dan in 'Limited Inc a b c...' dat de duurzaamheid van een document overblijfselen of *iterability* impliceert, maar duurzaamheid is geen noodzakelijk effect van het overblijven (Derrida, 1977). Beiden zeggen dus dat de begrippen wel heel dicht bij elkaar liggen en de mogelijkheid dat duurzaamheid geïmpliceerd wordt bij *iterability* en andersom, maar ze worden niet verward. Hier lijkt het dus dat Searle niet begrijpt wat Derrida met deze twee begrippen aan wil en Derrida begrijpt niet waarom Searle denkt dat hij de twee begrippen door elkaar haalt. Met als gevolg dat ze langs elkaar heen zijn gaan praten.

Het laatste kritiekpunt wat nog niet met Austin te maken heeft, gaat over intentionaliteit. Searle vraagt zich af wat het gevolg is van de rol van intentionaliteit in de theorie van Derrida. Wat doet de intentionaliteit in de uitspraak (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977)? Derrida geeft juist aan dat hij daar helemaal niet over spreekt. Derrida wil juist het doel van de intentionaliteit onderzoeken (Derrida, *Limited Inc. a b c ...*, 1977).

Searle begrijpt hier niet dat Derrida het doel van de intentionaliteit onderzoekt, niet omdat hij intentionaliteit wil afwijzen, maar juist om het concept van context te verduidelijken. Derrida neemt dan de kritiek van Searle niet serieus door het slechts af te wijzen als slecht begrip voor zijn tekst. Hij geeft ook geen antwoord op de vraag die Searle stelt, maar herhaalt dat hij intentionaliteit nooit heeft afgewezen. Zowel Derrida als Searle praten hier langs elkaar heen, omdat ze niet begrijpen wat de ander wil met het begrip intentionaliteit.

De volgende kritiepunten gaan met name over de kritiek die Searle op Derrida uitte, omdat Derrida Austin niet goed had geïnterpreteerd.

Derrida vraagt zich af of de uitsluiting die Austin maakt met betrekking tot parasitaire taal wel gerechtvaardigd is. Hij vraagt zich af of dit een logische uitsluiting of zelfs een metafysische uitsluiting (Derrida, *Signature event context*, 1977). Searle gaat hier fel tegenin.

Hij geeft aan dat Austin de parasitaire taal uitsluit om zo eerst een basistheorie te kunnen vormen om dan later de parasitaire taal weer terug te halen. Helaas heeft hij nooit die echte basistheorie kunnen vormen (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977).

Derrida gaat hier tegenin voornamelijk met de argumentatie dat de parasitaire taal juist hoort bij de basistheorie. Een mogelijkheid is altijd een noodzakelijke mogelijkheid.

Austin heeft in zijn theorie de parasitaire taal inderdaad uitgesloten van de gewone taal, omdat het niet bij de gewone taal zou passen. Hij geeft daarbij geen enkele aanleiding dat hij daar later nog iets mee zou gaan willen doen (Austin, 1976).

Ik ben van mening dat Derrida hier een goed punt heeft, aangezien parasitaire taal ook in het dagelijks leven voorkomt en niet alleen op het podium of in de literatuur. Het lijkt erop dat Searle Derrida snel gelezen heeft en daardoor snel geoordeeld heeft.

Het volgende discussiepunt is duidelijk een punt waarbij ze langs elkaar heen praten en elkaar niet begrijpen. Searle gaat ervan uit dat Derrida vindt dat het benoemen van parasitaire taal een morele beoordeling is. Searle is het hier niet mee eens. Parasitaire taal hoort bij de gewone taal (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977). Austin zegt dit inderdaad ook. Maar Derrida zegt dit ook, maar komt met de opmerking dat hij ziet dat Austin de parasitaire taal als een *accidentie* ziet en daarom sluit Austin de parasitaire taal uit (Derrida, *Signature event context*, 1977).

Ze praten duidelijk langs elkaar heen, aangezien ze beiden inderdaad vinden dat parasitaire taal bij de gewone taal hoort. Maar Searle snapt de nadruk op de uitsluiting van de gewone taal niet helemaal. Derrida legt hier juist veel nadruk op, omdat als parasitaire taal bij gewone taal hoort, waarom sluit Austin deze dan uit? Derrida gaat vervolgens ook niet in op het feit wat Searle verstaat onder gewone taal, daar vallen namelijk literatuur en toneel niet onder, terwijl dat bij Derrida wel zo is.

Het derde punt over Austin gaat over dat Derrida's interpretatie van Austin zo zou zijn dat Austin de mogelijkheid van citaten ontkent door parasitaire situaties uit te sluiten. Searle geeft juist duidelijk aan dat er een verschil is tussen deze twee. Hij zou vinden dat de *iterability* en uitspraken te nauw met elkaar verbonden zijn bij Derrida (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977).

Hier heeft Searle niet goed gelezen wat Derrida precies zegt over de mogelijkheid van citaten bij Austin. Derrida zou gezegd hebben dat citaten worden uitgesloten en niet ontkend werden (Derrida, *Limited Inc. a b c ...*, 1977). Dat maakt het toch een andere interpretatie dan dat Searle in eerste instantie geeft. Daarnaast worden citaten slechts vergeleken met parasitaire situaties, aangezien deze dezelfde mogelijkheid hebben. Dit is duidelijk te zien in de eerste tekst van Derrida. Aan de andere kant neemt Derrida Searle ook

niet serieus als hij zegt dat Derrida begrippen door elkaar haalt. Hij legt het dan nog een keer uit en geeft wat citaten waaruit blijkt dat hij ze niet door elkaar haalt, maar hij vraagt zich niet af of het te onduidelijk uitgelegd was de eerste keer. Hij gaat er gewoon vanuit dat Searle hem niet serieus wil nemen.

Het volgende kritiekpunt is erg kort, aangezien Derrida en Searle het gewoon met elkaar eens lijken te zijn en toch doen alsof ze dat niet zijn. Dit zou kunnen duiden op het feit dat ze elkaar niet goed begrijpen. Derrida zou volgens Searle geloven dat het schrift parasitair is op de spraak. Het is misschien afhankelijk geweest in de geschiedenis, maar het is nooit logisch afhankelijk geweest (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977). Heel kort gezegd is Derrida het hiermee eens. Dit zou moeten aangeven dat Searle dit punt niet goed begrepen had in de eerste tekst van Derrida of niet de moeite had genomen om het te begrijpen.

Derrida had volgens Searle gezegd dat *iterability* zich verzet tegen het idee dat de intentie het hart is van betekenis en communicatie (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977). Derrida is het hier ook mee eens. Maar ik heb verder gezocht en Searle bedoelt hier voornamelijk mee dat de intentie overal invloed op heeft, terwijl Derrida heel duidelijk aangeeft dat de intentie niet overal meer invloed op heeft. Het zal geen totale invloed meer hebben op uitspraken (Derrida, *Signature event context*, 1977). Hieruit blijkt dan toch dat ze langs elkaar heen praten, ze bedoelen beiden net iets anders.

Deze punten in de gehele discussie laten toch zien dat er veel verwarring bestaat tussen Derrida en Searle. In de eerste paragraaf onderzocht ik hoe dit debat als schijndebat gezien kan worden en in de tweede paragraaf onderzocht ik hoe dit debat als echt debat gezien kan worden. In de derde paragraaf liet ik een aantal belangrijke discussiepunten tussen Derrida en Searle zien om te onderzoeken of deze gegrond waren of dat beide filosofen langs elkaar heen praten en elkaar niet begrepen.

Ik ben tot de conclusie gekomen dat het debat geen schijndebat is, maar ook niet een goed gegrond debat. De reden voor de tussenweg die ik neem is, omdat het duidelijk is dat beide filosofen elkaar niet altijd serieus namen en dat ze ook nog eens langs elkaar heen praatten. Maar ze bieden allebei wel een bepaalde blik op intentionaliteit en de kloof tussen analytische en continentale filosofie. Daarom geloof ik dat er veel van deze discussie te leren valt, maar moet je wel goed kunnen scheiden waar beiden filosofen voor staan en waar ze kritiek geven op elkaar.

Conclusie

In deze scriptie heb ik onderzocht of het debat tussen Searle en Derrida dat zich afspeelde in de jaren '70 een goede vruchtbare discussie was of slechts een debat waarbij beide partijen elkaar niet begrijpen en langs elkaar heen praten.

Ik heb dit onderzocht door allereerst de tekst van Derrida samen te vatten om te begrijpen waar Searle later kritiek op geeft. Derrida onderzoekt wat communicatie is en probeert dit toe te passen op het schrift. Communicatie is volgens Derrida datgene wat de betekenis van een representatie van iets circuleert. En schrijven is een soort dat een eigen genre heeft binnen het domein van communicatie. Hij stelt dan een aantal predicaten op voor het schrift: Een geschreven teken is een teken dat zich substitueert, dus die zich niet uitput uit het moment van het schrijven en dat herhaalbaar is zonder dat de schrijver of de lezer er nog zou zijn. Ten tweede het geschreven teken breekt met zijn context, dus een breuk met de context waarin het teken geschreven is. Het teken bezit de karakteristieken dat het leesbaar is, zelfs al is de tijd van het schrijven van de tekst verloren gegaan of de naam van de schrijver vergeten is. Ten derde de kracht van deze breuk is verbonden met de tussenruimte dat het geschreven teken vormt: De tussenruimte die het onderscheidt van andere elementen van de interne contextuele keten, maar ook van alle vormen van presente referenties (Derrida, *Signature event context*, 1977).

Deze vergelijkt hij met de spraak en dan blijkt dat deze predicaten ook gelden voor de spraak en dus voor alle communicatie. Derrida bespreekt dan de theorie van Austin, aangezien de theorie van Derrida niet goed samengaat met de theorie van Austin. Austin zou volgens Derrida te veel uitgesloten hebben. Hij zou parasitaire taal uitsluiten van de gewone taal, terwijl Derrida gelooft dat de parasitaire taal juist deel uitmaakt van de gewone taal en dat je deze dus niet mag uitsluiten van de gewone taal (Derrida, *Signature event context*, 1977).

Searle reageert op de tekst van Derrida, met name om Austin te kunnen verdedigen. Ik heb deze kritiek ook samengevat en heb tegelijkertijd de verdediging van Derrida ernaast gezet die Derrida een aantal jaren later heeft gegeven. Searle geeft voornamelijk aan dat Derrida Austin niet goed begrepen heeft en dat zijn interpretatie niet eens meer lijkt op de theorie van Austin. Derrida zou veel begrippen door elkaar halen, waardoor zijn theorie heel verwarrend en onherkenbaar zou worden (Searle, *Reiterating the differences: A reply to Derrida*, 1977). Derrida verdedigt zijn theorie dan weer en geeft voornamelijk argumenten om te laten zien dat juist Searle diegene is die zijn tekst niet goed gelezen en begrepen heeft. Hij geeft argumenten die laten zien dat hij nooit begrippen door elkaar heeft gehaald en dat de oordelen die Searle geeft over zijn theorie te snel zijn getrokken zonder enige serieuze verdieping in zijn tekst (Derrida, *Limited Inc. a b c ...*, 1977).

Nadat ik de teksten heb samengevat en naast elkaar gezet heb, heb ik onderzocht of het debat een schijndebat was of niet. Er zijn verschillende meningen hierover in de filosofie, dus heb ik zowel onderzocht wat de argumenten voor een schijndebat zijn als de argumenten voor een gewoon debat.

Allereerst heb ik de argumenten laten zien dat het debat slechts een schijndebat is en dat Derrida en Searle elkaar simpelweg niet begrijpen en niet serieus nemen. Raffel laat zien dat er een aantal opmerkingen zijn van zowel Searle als Derrida waaruit zou blijken dat ze elkaar niet begrijpen, maar dat ze elkaar ook niet willen begrijpen. Ze zouden elkaar niet serieus willen nemen en daardoor ontstaat er een debat waarbij beiden langs elkaar heen praten (Raffel, 2011). Vervolgens heb ik zelf ook nog een aantal citaten gegeven waaruit zou blijken dat ze elkaar niet begrijpen en dat ook niet willen. De discussie lijkt dan ook meer op een schijndebat dan een vruchtbare discussie.

Ten tweede heb ik onderzocht wat de argumenten zijn om dit debat wel serieus te nemen. Moati heeft in zijn boek een analyse gegeven van de teksten van Derrida en Searle waaruit blijkt dat er wel een goede discussie uit ontstaan is, maar dat je je erin moet verdiepen om het te vinden. Moati gelooft dat er uiteindelijk een goede discussie is ontstaan, maar niet over de kloof tussen analytische en continentale filosofie, maar juist over verschillende opvattingen van de intentionaliteit van communicatie (Moati, 2014).

Ten derde heb ik zelf een analyse gegeven van de gehele discussie en daarbij de meest belangrijke stukken van Derrida en Searle gebruikt. Hierbij kwam ik tot de conclusie dat sommige stukken van zowel Derrida als Searle een goede discussie geven. Ze hebben beiden een andere opvatting van een aantal begrippen en dat moet je goed in je achterhoofd houden, want anders lijkt het inderdaad alsof ze soms langs elkaar heen praten. Maar hiertegenover denk ik ook dat Derrida en Searle elkaar niet altijd serieus willen nemen. Ze lijken zelf niet goed zich verdiept te hebben in de theorie van de ander, waardoor ze op uitspraken komen als 'ik begrijp het niet' of 'het klopt niet wat de ander zegt'. Ze lijken elkaar niet te willen begrijpen en ze lijken slechts hun eigen standpunt te willen verkondigen.

Mijn antwoord op mijn onderzoeksvraag of het debat tussen Derrida en Searle een schijndebat is of een goede discussie waar we van kunnen leren is tweeledig. Aan de ene kant nemen Derrida en Searle elkaar niet altijd serieus en lijken ze duidelijk langs elkaar heen te praten. Hierdoor ontstaat er geen discussie waarbij beide partijen echt op elkaar reageren en er dus een goede discussie uit voortvloeit. Aan de andere kant hebben ze beiden wel een standpunt over het onderwerp waar ze beiden over praatten. Ze reageren wellicht niet direct op elkaar, maar doordat ze over hetzelfde onderwerp praatten, kan het debat wel een goede grond zijn voor verdere discussies. Dus het debat is in feite een schijndebat, aangezien beide filosofen nooit echt serieus gereageerd hebben op elkaar.

Maar in het debat gaat het wel over hetzelfde onderwerp en dat maakt het toch nog een goede vruchtbare discussie, waar we nog veel van kunnen leren.

Bibliografie

- Austin, J. (1976). *How to do things with words*. Oxford: Oxford University Press.
- Culler, J. (1983). *On Deconstruction*. London: Routledge.
- Derrida, J. (1977). Limited Inc. a b c ... In J. Derrida, *Limited Inc.* (pp. 29-110). Evanston: Northwestern University Press.
- Derrida, J. (1977). Signature event context. In J. Derrida, *Limited Inc.* (pp. 1-23). Evanston: Northwestern University Press.
- Moati, R. (2014). *Derrida/Searle: Deconstruction and ordinary language*. New York: Columbia University Press.
- Raffel, S. (2011). Understanding each other: The case of the Derrida-Searle debate. *Humanity Studies*, 277-291.
- Searle, J. (1977). Reiterating the differences: A reply to Derrida. *Glyph 1*, 198-208.
- Searle, J. (1995). *The construction of social reality*. New York: The Free Press.